

JÁ JSEM CHLÉB ŽIVOTA

TERESE NEUMANN

Rodný dům Theresy Neumann

„Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nikdy nebude žíznit.“ (Jan 6, 35)

Hrob Theresy je pokryt děkovnými destičkami za vyslyšené prosby

„Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“

(Jan 6, 51)

PETR JANŠTA

Kolikrát jsme již slyšeli tato Ježíšova slova při čtení evangelia či při jiných příležitostech. Jak obrovský dar je Eucharistie, že v ní přijímáme do svého srdce samotného Krista, že Eucharistie je tedy mnohem více než pouhá připomínka Poslední večeře, že Kristus je tedy přítomen mezi námi navždy – to už jsme již také vnímali a možná také nad tím rozjímali při kázáních našich kněží, při adoracích Nejsvětější svátosti či při společenských nebo setkáních mládeže. Že však někdo opravdu žije pouze ze svatého přijímání, že jej Eucharistie sytí po mnoho let, aniž by dotyčný či dotyčná přijímala jinou potravu – to už mnohým z nás zní dosti neuvěřitelně. Přesto se v dějinách církve vyskytli takovou milostí obdařeni lidé. Anna Kateřina Emmerichová, německá vizionářka (tj. žena, jež měla vidění z Kristova života a o jeho utrpení) žila jistou dobu jen z Eucharistie a byla před několika roky svatořečena. Jinou německou vizionářkou byla Therese Neumannová (1898–1962) z vesnice Konnersreuth, která leží nedaleko českých hranic u Chebu.

Therese Neumann, široce daleko známá jako „Resl von Konnersreuth“, se narodila 9. dubna 1898 (v noci z Velkého pátku na Bílou sobotu – jak příznačný den narození pro celý její život) v Konnersreuthu v diecézi Regensburg v Bavorsku. Byla první z dětí ne příliš majetného krejčího. Po absolvování obecné školy nastoupila na místo služebné u sousedního sedláka. Moc toužila stát se benediktýnkou, dokonce chtěla slou-

žit jako misionářka v Africe. Nic z toho se jí nevyplnilo, Pán s ní měl jiné, nikým neočekávané plány. Následkem úrazu při hašení požáru ve svých dvaceti letech úplně ochrnula, za rok se k tomu přidalo oslepnutí. Terezie snášela veškeré bolesti s odevzdaností do vůle Boží a duchovně byla provázána svým věrným farářem Josefem Naberem. 29. dubna 1923, v den blahověnění Terezie z Lisieux, kterou mimochodem Teresie velmi ctěla, její slepota náhle zmizela.

17. května 1925, v den svatořečení Terezie z Lisieux, se mladá dívka cítila vyléčena z ochrnutí a podnikla první kroky, o několik měsíců později, 30. září 1925, pro změnu v den výročí úmrtí Terezie z Lisieux (+ 1897) byla již schopna jít sama bez doprovodu. Sami cítíme, že to nejsou náhody a že Bůh má smysl pro humor.

V postní době roku 1926 přišlo do života Theresy Neumann něco, co vzbudilo obrovský rozruch: vidění ze života a utrpení našeho Pána Ježíše Krista. V současné době je veden proces blahověnění této ženy (proklamován byl 13. února 2005 Gerhardem kardinálem Müllerem) a otázka pravdivosti těchto vizí se církevně prošetřuje. K tomu se na jejím těle ukázaly Kristovy rány – stigmata. Zároveň od srpna 1926 ztratila pocit hladu, od září 1927 se zřekla jakéhokoliv jídla i pití do konce svého života, její jedinou potravou zůstala hostie, kterou denně přijímala. Tyto události z ní udělaly celosvětově známou osobnost, do Konnersreuthu proudily

tisíce lidí a německá biskupská konference musela reagovat. V létě roku 1927 se pod přísným dohledem podrobila lékařské vyšetřovací komisi, která potvrdila nevysvětlitelnost veškerých jevů. Mnoho kritiků přijíždělo do Konnersreuthu, aby „vysvětlili“ falešnost Theresiných vidění a dalších úkazů. Mezi nimi byl také např. Fritz Gerlich z Mnichova, který se však vrátil do svého města zcela vyměněný jako nový člověk. Zbytek života prožil v pověsti svatosti. Zemřel v koncentračním táboře v Dachau. Také pro něj se v Bavorsku připravuje proces blahověnění.

Theresie Neumann však nebyla jen mimořádným způsobem obdarovaná vizionářka. Dokázala také obdarovávat druhé. Veškerou svou lásku věnovala chudým, nemocným, těž květinám a ptákům, jakožto všem Božím stvořením. Hrdinně odporovala Hitlerovu nacionálněsocialistickému režimu tím, že kolem sebe shromažďovala okruh stejně smýšlejících demokratů, mezi nimi byl také již zmíněný Fritz Gerlich. Radu u ní hledali i biskupové a kardinálové.

Resl zemřela v pověsti svatosti po krátké nemoci 18. září 1962. Je pohřbena v Konnersreuthu a její hrob je cílem četných ctitelů. Svědčí to o vyslyšení modliteb (už jich je několik stovek a vyšetřuje je biskupské konzistorium v Regensburgu a zároveň vyšetřující komise z Vatikánu věnující se procesu blahověnění Theresy Neumann), které jsou připisovány přímluvě Theresy Neumann u Boha.

Foto: Bundesarchiv, CC-BY-SA 3.0, W. J. Pilsak - wikipedia.org, Martin Myslivec - wikipedia.org

OTEC BEDŘICH HORÁK

Schvaluje Bůh nepoctivé jednání?

(Lukáš 16, 1–9)

Může Ježíš navádět k nečestnému, špatnému jednání, když toto jednání schvaluje? V jednom příběhu, který Ježíš vypráví v Lukášově evangeliu, je řečeno, že „pán pochválil nepoctivého správce“. Pojďme se na toto podobenství podívat blíže.

„Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že prý zpronevřuje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: ‘Co to o tobě slyším? Slož účty ze svého správcovství! Správcem už dál být nemůžeš.’ Správce si řekl: ‘Co si počnu, když mě můj pán zbavuje správcovství? Kopat neumím, zebrot se stydím. Už vím, co udělám, aby mě (lidé) přijali k sobě do domu, až budu zbaven správcovství.’ Zavolal si dlužníky svého pána, každého zvlášť, a zeptal se prvního: ‘Kolik jsi mému pánovi dlužen?’ Odpověděl: ‘Sto věder oleje.’ Řekl mu: ‘Tady máš svůj úpis, honem si sedni a napiš padesát.’ Pak se zeptal druhého: ‘Kolik ty jsi dlužen?’ Odpověděl: ‘Sto korců pšenice.’ Řekl mu: ‘Tady máš svůj úpis a napiš osmdesát.’ Pán pochválil nepoctivého správce, že jednal prozíravě.“

Nevíme, jakého přestupku se správce dopustil, ani dokonce není jasné, jestli náhodou nebyl obviněn nespravedlivě – to by

naznačovalo i slovo v původním řeckém textu. V každém případě má být ze své funkce propuštěn, ale má ještě vyřídit poslední povinnosti, které mu zbývají. Chce si zajistit alespoň přízeň zákazníků svého zaměstnavatele, protože právě oni se mohou stát těmi, kteří ho přijmou do své služby po jeho propuštění. Proto snižuje dlužné množství zemědělských produktů, které měli tito klienti jeho pánovi splatit. Jednalo se pravděpodobně o nehoráznou lichvu, kterou si bohatý vlastník vydělával značné jmění a správce mu tímto způsobem měl zajišťovat vysoký zisk. Lichva, tedy půjčování na úrok, byla Mojžíšovým zákonem zakázána, tedy sám tento bohatý člověk by se vážným způsobem prohřešil. Správce tedy zřejmě odpouští dlužníkům jejich úroky, které by tak činily až 100 % z původně půjčeného zboží (a jednalo se vskutku o velké množství – pán asi tomu člověku půjčil 50 věder oleje, ale ten má vrátit 100 – a to je 3 500 litrů, tedy roční výnos velmi rozsáhlého olivového háje). Pouze v tomto jednání máme tedy dosvědčenou tu nepoctivost správce vzhledem k svému pánu, který má nyní v ruce důkaz, že ho ten služebník skutečně šidí, a má tedy i pádný důvod k jeho propuštění. O to víc udivující je, že ho tento pán chválí (a s ním i Ježíš).

On ho ale nechválí za to, že ho připravil o výdělek, nechválí ho za jeho nečestné jednání, spíše oceňuje (stejně jako Ježíš) jeho

prozíravost, se kterou jedná, aby si zajistil pro sebe příznivou budoucnost. Ježíš z toho vyvozuje závěr, který je mnohem důležitější než jednotlivé části příběhu: „Synové tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než synové světa.“

Chce tím říci, že křesťané, Kristovi učedníci („synové světla“) mají hledat poučení u lidí, zabývajících se převážně hmotnými věcmi na tomto světě (bez ohledu na Boha – „synové světa“), kteří dobře promyšlejí, jak se pomocí hmotných věcí zajistit (opět po hmotné stránce) do budoucna. Ježíš ale říká: „Získávejte si přátele z nespravedlivého mamonu, abyste – až ho nebude – byli přijati do přibytků věčných.“ Křesťan může a má využívat majetek, peníze a další věci (ti lidé, jako i pán a správce z podobenství, velice často používají nespravedlivě – proto „nespravedlivý mamon“) ke konání dobrých skutků, k tomu, aby udělal druhému radost, aby mu pomohl. Má k tomu co nejvíce využívat svou fantazii, svou vynalézavost, tak jako ji využil nepoctivý správce k tomu, aby si zajistil svou budoucnost po té hmotné stránce. Křesťan, naproti tomu, si má touto prozíravostí zajišťovat dobrou duchovní budoucnost – přebýváním ve „věčných přibytcích“, tzn. účast ve společenství s Bohem a se všemi spravedlivými v nebi.

Foto: Elnur - Adobe stock